

„Počkej!“ zvolal Zvídálek. „Ty se začínáš červenat! Copak ses zastyděl? Nebo jsi snědl něco pálivého?“

Vtom chameleon vystřelil svůj dlouhý jazyk a mouchu, která poletovala nedaleko Zvídálka, zachytil dřív, než si toho stačila všimnout. Vzduch se jen nepatrně zavlnil a byla fuč.

Polekaný mravenec nadskočil tak vysoko, až mu podklouzla nožka a on sletěl přímo doprostřed velkého červeného květu. Kolem právě prolétala babočka admirál.

„Chameleoni mravenec! Chameleoni mravenec!“ volala se smíchem. „Podívej se na sebe, Zvídálku! Ty taky umíš měnit barvy!“

„Hurá!“ zaradoval se Zvídálek a vyskočil z květu. „Já umím měnit barvy!“ zvolal nadšeně a hopsal z květu na květ. Pyl ho barvil jako kouzelný štětec do žluté, oranžové, červené i fialové.

„Chameleone, otoč se!“ zavolal na nového kamaráda. „Podívej se! Já umím měnit barvy stejně jako ty!“

„A proč bych se měl otáčet?“ podivil se chameleon. „Vidím i za sebe. Každé moje oko se může dívat jiným směrem. Tak to zkus také, když jsi tak šikovný.“

Zvídálek se snažil sebevíc. Šilhal doprava. Šilhal doleva. Mračil se. Nakláněl hlavu. Ale dívat se očima do všech stran nedokázal. Jen tím rozesmál babočku tak, že málem spadla z květiny.

„Myslím, že barev už bylo dost,“ povzdechl si Zvídálek a snažil se setřít lepkavý pyl ze svých tykadel. „Teď bych se potřeboval pořádně umýt. Nevíš, kde bych našel hodně vody?“ zeptal se.

„Na tak špinavého mravence bude potřeba opravdu hodně vody,“ zasmál se chameleon. „Stačilo by ti jezero? Vidiš mezi listy konec ocasu krajty královské? Skoč na něj a jdi pořád dál. Na druhém konci najdeš její hlavu u napajedla. Když se tu nedávno plazila kolem, slyšel jsem ji šeptat: ‚Voda, voda, voda...‘“

„Děkuji ti, barevný chameleone. Bylo mi potěšením tě poznat,“ rozloučil se Zvídálek a s těmi slovy se rozběhl ke krajtinu ocasu.

